

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak (przewodniczący)

SSN Marta Romańska (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z wniosku W. K., D. Z., Z. Z., J. K. i J. W.
przy uczestnictwie I. sp. z o.o. w W.
o ustanowienie służebności przesyłu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 grudnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 30 maja 2017 r., sygn. akt V Ca (...),

**uchyla zaskarżone postanowienie i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania, pozostawiając
temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy – W. K., D. Z., Z. Z., J. K. i J. W. wnieśli o ustanowienie na nieruchomości, której są współwłaścicielami, stanowiącej działkę nr 33 w obrębie 1-07-18, w W. przy ul. W., dla której Sąd Rejonowy w W. prowadzi księgę wieczystą (...) (dalej jako „nieruchomość”), służebności przesyłu na rzecz I. Sp. z o.o. w W.

(poprzednio R. sp. z o.o. w W.) w związku z posadowieniem na tej nieruchomości części słupa nr 59 i linii energetycznej 110 kV, za rocznym wynagrodzeniem w wysokości 2.500.000 zł.

Uczestnik I. Sp. z o.o. w W. wniósł o oddalenie wniosku z powołaniem się przysługujący mu tytuł do korzystania z nieruchomości wnioskodawców, który miał nabyć przez zasiedzenie.

Postanowieniem z 24 sierpnia 2016 r. Sąd Rejonowy w W. ustanowił na rzecz I. Sp. z o.o. w W. na nieruchomości służebność przesyłu polegającą na prawie korzystania z niej w zakresie niezbędnym do eksploatacji słupa nr 59 i linii energetycznej 110 kV, utrzymania, konserwacji, remontu, modernizacji tych urządzeń za wynagrodzeniem rocznym w kwocie 40.000 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że w 1945 r. nieruchomość była niezabudowana, a władali nią poprzednicy prawni wnioskodawców. Została ona objęta działaniem dekretu z 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz.U. Nr 50, poz. 279), wobec czego z dniem 21 listopada 1945 r. przeszła na własność m. st. Warszawy, a z dniem 13 kwietnia 1950 r. na własność Skarbu Państwa. Nieruchomość miała charakter rolny i na podstawie decyzji Wojewody Warszawskiego z 19 czerwca 1997 r. została przekazana do zasobu Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa.

Decyzją z 17 kwietnia 1961 r. Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy na podstawie § 2, 3 i 7 rozporządzenia Rady Ministrów z 4 października 1958 r. w sprawie zasad i trybu przekazywania w ramach administracji państwowej przedsiębiorstw, instytucji oraz zakładów, nieruchomości i innych obiektów majątkowych (Dz.U. Nr 67, poz. 332) ustanowiło nieodpłatnie na rzecz Zakładów (...) ograniczone prawo rzeczowe polegające na prawie ustawienia słupów kratowych i zawieszeniu na nich przewodów napowietrznych linii wysokiego napięcia 110 kV oraz konserwacji tejże linii na nieruchomościach położonych w W. na trasie linii elektroenergetycznej napowietrznej 110 kV, w części przebiegającej przez Dzielnicę M. i oznaczonej na planie sytuacyjnym trasy. W decyzji przewidziano ograniczenia w zadrzewianiu i zabudowie wynikające z normy „Elektryczne (...)”.

Linie elektroenergetyczną 110 kV wybudowało przedsiębiorstwo Zakłady (...) w Ł. Powierzchnia nieruchomości zajęta bezpośrednio przez podstawę słupa i linię wysokiego napięcia wynosi 350 m² i jest to obszar wyłączony z użytkowania. Obszar ograniczonego użytkowania wokół urządzeń obejmuje 8.500 m². Słup nr 59 jest słupem specjalnym, przekroczeniowym charakteryzującym się bardzo dużą wysokością, gdyż przęsło pomiędzy słupami nr 59 i 58 przebiega nad korytem Wisły.

Wnioskodawcy nabyli nieruchomość na współwłasność przez zasiedzenie z dniem 1 października 2000 r.

Linia przesyłowa wysokiego napięcia działa nieprzerwanie do chwili obecnej. Znajdują się na niej również przewody światłowodowe, które służą operatorowi sieci do zdalnego kontrolowania przesyłu energii elektrycznej. Do urządzeń przesyłowych mają dostęp pracownicy uczestnika, którzy je konserwują oraz usuwają powstałe awarie. Raz w roku dokonują również oględzin, raz na 5 lat dokonują przeglądu przewodów. Wejścia na nieruchomość wnioskodawców zdarzają się jednak częściej, co jest uciążliwe dla wnioskodawców.

Nieruchomość jest położona w strefie miejskiej, częściowo na terenach zieleni urządzonej, w granicach korytarza wymiany powietrza i w obszarze zagrożenia powodziowego. Przez jej środkową część ma przebiegać droga zbiorcza lokalna. Obecnie nieruchomość jest nieużytkowana i leży w sąsiedztwie terenów niezabudowanych. Wartość rynkowa obciążającej ją służebności przesyłu została ustalona na kwotę 572.100 zł, odpowiadającą wynagrodzeniu płatnemu jednorazowo. Roczną wartość służebności ustalono na 40.000 zł.

Zdaniem Sądu Rejonowego, uczestnik wykazał, iż jest następcą prawnym przedsiębiorstwa państwowego Zakłady (...), które realizowało budowę linii 110 kV m. in. na nieruchomości. Przedsiębiorstwo to ulegało przekształceniom i podziałom, zaś jego mienie zostało wniesione w 1993 r. do majątku utworzonej wówczas spółki Skarbu Państwa. Z uwagi na art. 5 ust. 2 i 3 w zw. z art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z 5 lutego 1993 r. o przekształceniach własnościowych niektórych przedsiębiorstw państwowych o szczególnym znaczeniu dla gospodarki państwa (Dz.U. Nr 16, poz. 69) w zw. z art. 8 ust. 2 i 3 ustawy z 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw

państwowych (Dz.U. Nr 51, poz. 298), spółka powstała w wyniku przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego wstępowała we wszystkie prawa i obowiązki przekształconego przedsiębiorstwa. Z mocy ustawy przechodziły na nią jego uprawnienia i obowiązki wynikające z decyzji administracyjnych. Na ich podstawie można określić zakres następstwa prawnego spółki akcyjnej powstałej w wyniku przekształcenia przedsiębiorstw państwowych. W przypadku podziału przedsiębiorstwa państwowego w celu utworzenia więcej niż jednej spółki lub w celu wniesienia zorganizowanej części mienia przedsiębiorstwa do istniejącej spółki Skarbu Państwa albo wniesienia zorganizowanej części mienia przedsiębiorstwa do innej spółki dochodziło do sukcesji uniwersalnej częściowej, dotyczącej wszystkich praw składających się na przedsiębiorstwo, choćby nie były wskazane w czynności (akcie administracyjnym) jako jego składniki, także jeżeli strony nie uświadamiały sobie ich istnienia, czy przynależności do przedsiębiorstwa. Ze złożonych dokumentów nie wynika wprawdzie, w jakiej dacie przedsiębiorstwo państwowe Zakład Energetyczny W. w W. stało się właścicielem urządzeń posadowionych na nieruchomości, wynika z nich jednakże, że z dniem 12 lipca 1993 r. dokonano podziału tego przedsiębiorstwa państwowego i przekształcenia go w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod nazwą (...) Zakład Energetyczny SA w W., która ulegała dalszym przekształceniom.

W latach 60-tych XX w. nieruchomość, jak i sama linia przesyłowa stanowiły mienie ogólnonarodowe. Z uwagi na obowiązywanie od 1 stycznia 1965 r. do 30 września 1990 r. art. 128 k.c., przedsiębiorstwo państwowe, mimo przyznanej mu osobowości prawnej, nie mogło być właścicielem żadnego majątku trwałego. Własność ogólnonarodowa (państwowa) przysługiwała niepodzielnie Państwu. Nowelizacja art. 128 k.c. z mocą obowiązującą od 1 lutego 1989 r. nie spowodowała uwłaszczenia przedsiębiorstw państwowych na majątkach, którymi dotychczas jedynie zarządzały dla Państwa. Do ich „uwłaszczenia” mieniem państwowym doszło z dniem 5 grudnia 1990 r. na podstawie art. 2 ust. 1 i ust. 2 ustawy z 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. Nr 79, poz. 464). Do 5 grudnia 1990 r. przedsiębiorstwo państwowe będące poprzednikiem prawnym uczestnika mogło być jedynie uznawane za dzierżyciela nieruchomości w rozumieniu art. 338 k.c.,

bowiem władało rzeczą faktycznie za Skarb Państwa. Po 5 grudnia 1990 r. Skarb Państwa akceptował obecność urządzeń przesyłowych poprzednika prawnego uczestnika na swoim gruncie, co świadczy o nawiązaniu się między nim i poprzednikiem prawnym uczestnika stosunku obligacyjnego, na podstawie którego poprzednik prawny uczestnika za przyzwoleniem właściciela nieodpłatnie korzystał z jego nieruchomości w zakresie niezbędnym do eksploataowania linii przesyłowej służącej zaspokojeniu potrzeb publicznych. Istota zasiedzenia zakłada sprzeczność stanu faktycznego ze stanem prawnym, a w rozpatrywanym przypadku stan prawny nieruchomości był zgodny ze stanem faktycznym. Właścicielem nieruchomości był Skarb Państwa, zaś za jego zgodą w zakresie koniecznym do korzystania z urządzeń energetycznych, korzystali z niej poprzednicy prawni uczestnika. Posiadanie zależne nie może prowadzić do zasiedzenia ani nieruchomości, ani służebności, bowiem byłoby to sprzeczne z celem i istotą instytucji zasiedzenia.

Nabycie własności nieruchomości przez wnioskodawców z dniem 1 października 2000 r. w drodze zasiedzenia, a zatem w sposób pierwotny, oznacza brak więzi i następstwa prawnego między poprzednim, a nowym właścicielem. Wnioskodawcy nie wstąpili zatem w obowiązki Skarbu Państwa zaciągnięte przez zawarcie z poprzednikiem prawnym uczestnika umowy o korzystanie z nieruchomości i nie są związani zgodą Skarbu Państwa na to korzystanie. Od 1 października 2000 r. można przyjąć, że korzystanie z nieruchomości przez uczestnika miało miejsce wbrew woli właściciela. Od tego momentu należy też liczyć bieg terminu zasiedzenia.

Korzystanie przez poprzednika prawnego uczestnika z nieruchomości miało źródło w decyzji z 1961 r. o ustanowieniu ograniczonego prawa rzeczowego, która wiązała Skarb Państwa i poprzedników prawnych uczestnika obligacyjnie, bez skutków rzeczowych. Skoro jednak poprzednicy prawni uczestnika także w 2001 r. opierali swoje korzystanie z nieruchomości na decyzji z 1961 r., to należy przyjąć, że weszli w posiadanie służebności w dobrej wierze, a utracili ją w 2008 r., gdy zakończyło się postępowanie sądowe zakończone orzeczeniem stwierdzającym zasiedzenie nieruchomości przez wnioskodawców.

W uwzględnieniu apelacji uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego z 24 sierpnia 2016 r., postanowieniem z 30 maja 2017 r., Sąd Okręgowy w W. zmienił to postanowienie i wniosek oddalił.

Zdaniem Sądu Okręgowego z dokumentów wynika, że do przeniesienia własności linii energetycznej ze Skarbu Państwa na Zakład Energetyczny W. doszło według stanu na dzień 31 grudnia 1988 r. Od tego momentu przedsiębiorstwo państwowe posiadało samoistnie nieruchomość w zakresie właściwym dla służebności o treści służebności przesylu.

Ze względu na zasadę jednolitej własności państwowej, państwowa osoba prawna nie mogła wprowadzić przeciwstawić Skarbowi Państwa jakichkolwiek własnych uprawnień do mienia, jednakże w stosunkach zewnętrznych z osobami trzecimi miała pozycję taką, jak właściciel. Wszelkie roszczenia, jakie powstawały ze względu na składniki mienia państwowego pozostające w zarządzie państwowej osoby prawnej, realizowała w imieniu własnym ta osoba. W relacjach wewnętrznych między Skarbem Państwa a państwową osobą prawną posiadaczem samoistnym nieruchomości państwowej było zawsze państwo.

Posiadanie przez przedsiębiorstwo państwowe przed dniem wejścia w życie ustawy z 31 stycznia 1989 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 3, poz. 11) służebności o treści służebności przesylu było posiadaniem w rozumieniu art. 352 § 1 k.c. i mogło prowadzić do zasiedzenia. O takim posiadaniu służebności w odniesieniu do poprzedników prawnych uczestnika można mówić od 1 lutego 1989 r. Zgodnie z art. 10 ustawy z 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 55, poz. 321) przedsiębiorstwo państwowe może doliczać do okresu potrzebnego do zasiedzenia służebności o treści służebności przesylu okres od 1 lutego 1989 r., a skoro poprzednik prawny uczestnika wszedł w posiadanie służebności w dobrej wierze, o czym świadczy m.in. umocowanie jego działań inwestycyjnych w decyzji z 17 kwietnia 1961 r., to dwudziestoletni termin zasiedzenia służebności upłynął 1 lutego 2009 r. Wnioskodawcy wystąpili z wnioskiem o zawezwanie do próby ugodowej 19 lipca 2010 r., a zatem po upływie terminu zasiedzenia.

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego z 30 maja 2017 r. wnioskodawcy zarzucili, że zostało ono wydane z naruszeniem prawa materialnego, t.j.: - art. 172 i art. 292 k.c. w zw. z art. 305¹ i 305⁴ k.c. przez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, iż uczestnik nabył przez zasiedzenie służebność gruntową odpowiadającą służebności przesyłu, gdy nie minął jeszcze prawidłowo obliczony okres zasiedzenia oraz przez błędne określenie daty, od której uczestnik i jego poprzednicy prawni uzyskali samoistne posiadanie służebności oraz przez błędną ocenę tego, czy posiadanie przez uczestnika i jego poprzedników prawnych było posiadaniem w dobrej wierze; - art. 167 dekretu z 11 października 1946 r. prawo rzeczowe w brzmieniu obowiązującym 17 kwietnia 1961 r. przez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż decyzja Prezydium Rady Narodowej m.st. Warszawy z 17 kwietnia 1961 r. dotyczyła nieruchomości i przyjęcie, że decyzja ta może w stosunku do niej wywoływać skutki prawne; - art. 128 k.c. w brzmieniu obowiązującym do 31 stycznia 1989 r. w zw. z art. 9 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 oraz art. 57 ustawy z 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach państwowych w brzmieniu obowiązującym 16 stycznia 1989 r. w zw. z art. 155 § 1 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, iż zarządzenie Ministra Przemysłu z 16 stycznia 1989 r. i wydane na ich podstawie dalsze dokumenty stanowiły podstawę przeniesienia własności urządzeń przesyłowych na przedsiębiorstwo państwowe „Zakład Energetyczny W.”, gdy stanowiło jedynie akt kierownictwa wewnętrznego; - art. 2 ustawy z 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami i art. 336 i 338 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że przepis ten nie był podstawą prawną nabycia przez przedsiębiorstwo państwowe urządzeń przesyłowych posadowionych na nieruchomości.

Skarżący zarzucili także, że zaskarżone postanowienie zostało wydane z naruszeniem prawa procesowego, t.j. art. 328 § 2 k.p.c.

Skarżący wniesli o uchylenie zaskarżonego postanowienia i oddalenie apelacji uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Uczestnik wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, niespełnienie wymagań określonych w art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. może być uznane za uchybienie mogące mieć wpływ na wynik sprawy tylko wyjątkowo, gdy braki w uzasadnieniu są tak znaczące, że zaskarżone orzeczenie nie poddaje się kontroli kasacyjnej (zob. nieopubl. wyroki Sądu Najwyższego z 11 maja 2000 r., I CKN 272/00, z 25 października 2000 r., IV CKN 142/00, z 7 lutego 2001 r., V CKN 606/00, z 28 lipca 2004 r., III CK 302/03, z 18 lutego 2005 r., V CK 469/04 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 22 maja 2013 r., III CSK 293/12, OSNC 2012, nr 12, poz. 148). Zaskarżone postanowienie nie jest dotknięte tego rodzaju uchybieniami, gdyż - mimo syntetycznego przedstawienia oceny prawnej sprawy przez Sąd Okręgowy oraz błędów w tej ocenie - niewątpliwie poddaje się ono kontroli kasacyjnej.

Z ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie wynika, że nieruchomości miała status państwowej w okresie od 13 kwietnia 1950 r. do 1 października 2000 r., kiedy to jej własność nabyli przez zasiedzenie wnioskodawcy. Urządzenia przesyłowe na tej nieruchomości, jako na własnej, lokowało zatem państwo, realizujące przy ich wykorzystaniu zadania publiczne za pośrednictwem powołanego do tego przedsiębiorstwa państwowego.

Problemem znaczenia, jakie należy przypisać zmianie art. 128 k.c., dokonanej ustawą z 31 stycznia 1989 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny dla zakresu i charakteru uprawnień przedsiębiorstw państwowych do części mienia ogólnonarodowego pozostającego w ich posiadaniu w dniu wejścia w życie tej ustawy, Sąd Najwyższy zajmował się w uchwale składu siedmiu sędziów - zasadzie prawnej - z 18 czerwca 1991 r., III CZP 38/91 (OSNC 1991, nr 10-12, poz. 118). Sąd Najwyższy wyjaśnił w niej, że z chwilą wejścia w życie ustawy z 31 stycznia 1989 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny zniesiona została zasada, że jedynie Skarbowi Państwa może przysługiwać prawo własności mienia państwowego, w wyniku czego państwowe osoby prawne uzyskały zdolność prawną w zakresie nabywania składników majątkowych na własność. Zmiana art. 128 k.c. dokonana tą ustawą nie spowodowała przekształcenia przysługujących

państwowym osobom prawnym - z mocy przepisów kodeksu cywilnego i ustaw szczególnych - uprawnień do części mienia ogólnonarodowego, pozostających w ich zarządzie w dniu wejścia w życie tej ustawy. Przekształcenie zarządu w odniesieniu do budynków, innych urządzeń i lokali znajdujących się na tych gruntach w prawo własności, nastąpiło na podstawie ustawy z 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości, a co do innych składników majątkowych (w prawo własności) nastąpiło na podstawie ustaw określających ustrój majątkowy państwowych osób prawnych.

W motywach tej uchwały Sąd Najwyższy wyjaśnił, że państwowe osoby prawne dopiero z dniem 5 grudnia 1990 r., na mocy art. 2 ust. 2 ustawy z 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości uzyskały tytuł prawny do - będących wcześniej w ich użytkowaniu - budynków i innych urządzeń, znajdujących się na gruntach stanowiących własność Skarbu Państwa lub gmin; nabycie nastąpiło odpłatnie, jeśli obiekty te nie były wybudowane ze środków własnych nabywających je państwowych osób prawnych.

Skoro przed 5 grudnia 1990 r. urządzenia przesyłowe zlokalizowane na nieruchomości Skarbu Państwa stanowiły własność Skarbu Państwa, to korzystanie z nich przez przedsiębiorstwo państwowe nie mogło być wyrazem posiadania samoistnego, którego wykonywanie byłoby skierowane przeciwko Skarbowi Państwa i prowadziło do nabycia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu, jako prawa do gruntu zajętego pod te urządzenia.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z 12 września 2018 r., II CSK 876/16 (nieopubl.), podsumowując w tym zakresie dorobek orzecznictwa, obecnie jasne jest, że „uwłaszczenie” przedsiębiorstw państwowych mieniem państwowym następowało w dwóch etapach: pierwszy etap polegał na nabyciu z dniem 5 grudnia 1990 r. użytkowania wieczystego zarządzanych gruntów i własności budynków, urządzeń i lokali znajdujących się na tych gruntach (por. art. 2 ust. 1 i 2 ustawy z 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości), drugi - na nabyciu z dniem 7 stycznia 1991 r., na podstawie przepisu art. 1 pkt 9 ustawy z 20 grudnia 1990 r. o zmianie ustawy o przedsiębiorstwach państwowych (Dz.U. z 1991 r., Nr 2, poz. 6), pozostałych

składników mienia państwowego będących w jego dyspozycji (por. uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 18 czerwca 1991 r., III CZP 38/91 oraz z 5 czerwca 2018 r., III CZP 50/17, Biul. SN 2018, nr 6, s. 6). W orzecznictwie początkowo przeważał pogląd, że wykonywanie przez przedsiębiorstwo państwowe „dla siebie” posiadania służebności względem nieruchomości państwowej mogło się rozpocząć z dniem 5 grudnia 1990 r. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 4 lipca 2014 r., II CSK 551/13, OSNC 2015, nr 6, poz. 72 oraz nieopublikowane z 20 stycznia 2015 r., V CSK 106/14, z 5 maja 2016 r., II CSK 329/15, z 2 marca 2017 r., V CSK 356/16, z 14 marca 2017 r., II CSK 463/16). W nowszej judykaturze coraz silniej reprezentowane jest jednak stanowisko, że do nabycia własności urządzeń przesyłowych oraz posiadania mogącego prowadzić do zasiedzenia służebności umożliwiającej korzystanie z tych urządzeń doszło dopiero z dniem 7 stycznia 1991 r. (por. nieopubl. postanowienia Sądu Najwyższego z 13 stycznia 2016 r., V CSK 224/15, z 25 maja 2016 r., V CSK 547/15, z 26 lipca 2018 r., IV CSK 23/17 i IV CSK 136/17 oraz uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 16 maja 2017 r., III CZP 101/16, OSNC 2017, nr 11, poz. 123).

W świetle powyższego nie sposób zaakceptować stanowiska Sądu Okręgowego, że bieg terminu zasiedzenia służebności o treści służebności przesyłu rozpoczął się dla poprzednika prawnego uczestnika z dniem 1 lutego 1989 r.

W uchwale składu siedmiu sędziów z 5 czerwca 2018 r., III CZP 50/17, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że nabycie przez przedsiębiorstwo państwowe - na podstawie ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o zmianie ustawy o przedsiębiorstwach państwowych - własności urządzeń przesyłowych posadowionych na nieruchomościach należących do Skarbu Państwa nie spowodowało uzyskania przez to przedsiębiorstwo z mocy prawa służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu obciążającej te nieruchomości. Zajęcie przez Sąd Okręgowy stanowiska o rozpoczęciu biegu terminu zasiedzenia służebności o treści służebności przesyłu na korzyść poprzednika prawnego uczestnika z dniem 1 lutego 1989 r. sprawiło, że Sąd ten nie odniósł się jednak do poglądu Sądu Rejonowego, który tytułu prawnego poprzednika prawnego uczestnika do korzystania z urządzeń przesyłowych na nieruchomości Skarbu Państwa przed jej

nabyciem przez wnioskodawców w drodze zasiedzenia, upatrywał w stosunku obligacyjnym, jaki miał się nawiązać między tymi podmiotami. Stosunek posiadania zależnego, gdyby istniał w tych relacjach podmiotowych, wykluczałby rozważanie przez czas jego trwania dobrej lub złej wiary posiadacza w posadowieniu i korzystaniu z urządzeń przesyłowych na nieruchomości.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., orzekł, jak w sentencji.

jw